

Egy egészséges vétó

A második világháború győztesének egyike, Nagy-Britannia miniszterelnöke, Winston Churchill fejében született meg azon gondolat, miszerint fel kell építeni valamiféle Európai Egyesült Államokat, esetleg egy közös európai gazdasági államot.

Churchill gondolata csakhamar megértésre, támogatókra talált, számos európai ország részéről. Mindannyian szilárdan hittünk benne, hogy egy összetartó közösség létrehozásával megakadályozhatjuk az esetleges jövőbeli konfliktusok kialakulását. A közösség megalapítását számos tárgyalás előzte meg, köztük az 1955-ös ülés Messinában, Olaszországban. Ekkor már nem Churchillé volt a miniszterelnöki szék. Úgy tudjuk, hogy az angolok 2 alacsonyabb rangú küldöttet delegáltak a konferenciára, akik még csak az értekezlet végét sem várták meg. - Felháborító és nevetséges.

Szerencsére minden résztvevő számára világossá vált, hogy a délutáni teát mindenek elé helyező, beképzelt arisztokrata angolok nem közénk valók.

Az események inentől kezdve felgyorsultak, aminek következtében 1957-ben, Belgiummal, Hollandiával, Luxemburggal, Olaszországgal és az NSZK-val, Anglia nélkül, közösen létrehoztuk az Európai Gazdasági közösséget, az EGK-t. A közös munka eredményeképp fellendült az ipar, a mezőgazdaság, a kereskedelem, és mi pedig megőrizhettük vezető szerepünket az közösségen belül.

Az EGK sikereire irigy Anglia úgy képzelte, létrehoz egy konkurens gazdasági társulatot. Ennek eredményeképp, az EGK-ba szintén nem tartozó országokkal frigyre lépve, 1960-ban létrehozta az EFTA-t, az Európai Szabadkereskedelmi Társulást. Az EFTA messze nem volt olyan sikeres mint az EGK, ezzel is bizonyítva, hogy az angol felsőbbrendűség mennyire nem megalapozott. Szégyent nem ismerve, farkukat behúzó ebekként könyörögtek az EGK-ba való bejutásért, amit az 1961-ben benyújtott csatlakozási kérelmük támaszt alá.

Szerencsére kormányunk vezetője, Charles André Joseph Marie de Gaulle esze a helyén volt és útját állta az angol belépésnek. De Gaulle nagyon jól értette az angolok gondolkodásmódját, a Nagy-Britanniában töltött éveinek köszönhetően. A második világháború alatt az Egyesült Királyságból irányította népünk ellenállását, a fasiszta megszállókkal szemben. Minden tisztességes francia hazafi tudja, hogy Anglia sosem volt Franciaország barátja. Mindig is vetélkedve, háborúzva próbálta bizonyítani felsőbbrendűségét Franciaországgal szemben.

A britek a közösségbe való bekerülésük érdekében, alapozva a francia nép naivitására, felajánlották dicső hadvezérünk, III. Napóleon földi maradványait. Istennek hála, de Gaulle miniszterelnököt sem ejtették a fejére, elutasította a barátságos gesztust, tudván: „Franciaországnak nincsenek barátai, csak érdekei“. A történelem folyamán, az efféle ajándékok óvatosságra intenek. – „Timeo danaos et dona ferentes“.

Népünk nevében remélem, ezt az álláspontját soha nem fogja megváltoztatni! Semmiképp sem engedhetjük meg, hogy gyarmataink léte és vezető szerepünk az EGK-ban veszélybe kerüljön.

Mindazonáltal fennáll a veszélye annak is, hogy egy még Angliánál is erősebb ellenfél, az Amerikai Egyesült Államok, Nagy-Britanniát „trójai falóként” használva akar beszivárogni az EGK-ba.

Ezt semmiképpen sem engedhetjük meg!

Tisztelt honfitársaim, szent kötelességeket eme eszméket átadni a jövő nemzedéknek, hogy megtartsák és tovább erősítsék hazánk vezető szerepét Európán belül! Viva la Republica!

Források:

https://sk.wikipedia.org/wiki/Charles_de_Gaulle

https://index.hu/kulfold/eurologus/2016/06/25/miert_logtak_ki_mindig_a_britek_az_eu-bol/

https://hu.m.wikipedia.org/wiki/Eur%C3%B3pai_Gazdas%C3%A1gi_K%C3%B6z%C3%B6ss%C3%A9g